

Nr 432.

Av herr **Holmström** i Gävle, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 209, med förslag till lag om åläggande av skyldighet för ägare av fastighet i stad att utgiva ersättning för anläggning av gata och kloakledning så ock att i visst fall upplåta mark till gata.

Jag anhåller få hemställa, att riksdagen avslår Kungl. Maj:ts proposition nr 209 med förslag till lag om åläggande av skyldighet för ägare av fastighet i stad att utgiva ersättning för anläggning av gata och kloakledning så ock att i visst fall upplåta mark till gata.

Härför tala flera skäl.

Behovet av en lagstiftning på ifrågavarande område kan icke anses vara konstaterat och torde heller icke föreligga. Förslaget tyckes hava tillkommit med hänsyn till vissa säregna förhållanden i Göteborg och Stockholm. Men dessa äro icke, annat än i ett eller annat fall, normgivande för rikets övriga städer.

Det ursprungliga lagförslaget har av Kungl. Maj:t måst i vissa delar frångås på grund av att så vägande invändningar gjorts mot dessa i de yttranden, som avgivits från olika myndigheter och sammanslutningar. De yttranden, vilka avse den del av förslaget, som nu av Kungl. Maj:t förelagts riksdagen, synas mig ävenledes vara till övervägande del så starkt avstyrkande, att riksdagen måste ställa sig synnerligen betänksam mot detsamma. Flera än undertecknad torde vid läsandet av dessa yttranden fått det intrycket, att de tillstyrkande uttalandena avgivits utan att någon mer ingående motivering därför anförts, medan däremot de avstyrkande uttalandena äro med starka skäl grundade.

Det måste anses olämpligt att ur den stora stadsplanefrågan lösrycka denna detalj och därom nu särskilt lagstifta. Stadsplanelagen är ju nu föremål för utredning. Och det torde vara klokt att uppskjuta avgörandet av det, som beröres i Kungl. Maj:ts proposition till stadsplanefrågan, med vilken denna detalj naturligt sammanhänger, i sin helhet förelägges riksdagen.

Den praktiska verkan av den föreslagna lagen skulle bliva att nybyggnadsverksamheten komme att belastas med ytterligare en kostnad, som säkerligen överstiger priset på tomt och gatumark tillsammans. Det kommer att bliva ett nytt riskmoment, som avskräcker från byggnadsverksamhet, vilken dock av stat och kommun anses så högst önskvärd, att den livligt understödjes. Om detta förslag bleve lag, skulle man sålunda kunna få

se det mycket egendomliga, att det allmänna med ena handen subventionerar byggnadsverksamheten och med den andra beskattar den.

Den föreslagna lagen skulle sålunda hårt drabba fastighetsägarna. Och då dessa på grund härav helt naturligt måste räkna med större hyresinkomster, bliva också hyresgästerna därav berörda.

Jag får därför hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 209.

Stockholm den 10 april 1926.

Nils Holmström.